

УГОДА

між Урядом України і Урядом Турецької Республіки про унікнення подвійного оподаткування та попередження податкових ухилень стосовно податків на доход і майно

ДАТА ПІДПИСАННЯ: 27.11.96 р.

ДАТА РАТИФІКАЦІЇ УКРАЇНОЮ: 16.01.98 р.*

ДАТА НАБРАННЯ ЧИННОСТІ ДЛЯ УКРАЇНИ: 29.04.98 р.

Уряд України і Уряд Туреччини,

бажаючи укласти Угоду про уникнення подвійного оподаткування та попередження податкових ухилень стосовно податків на доход і майно

і з метою розвитку економічних стосунків між двома країнами,

домовились про таке:

Стаття 1

Особи, до яких застосовується Угода

Ця Угода буде застосовуватись до осіб, які є резидентами однієї або обох Договірних Держав.

Стаття 2

Податки, на які поширюється Угода

1. Ця Угода застосовується до податків на доходи і майно, що стягуються від імені Договірної Держави або її політико-адміністративних підрозділів, або місцевих органів влади, незалежно від способу їх стягнення.

2. Податками на доход і на майно вважаються всі податки, що справляються від загальної суми доходів, від загальної суми майна або з елементів доходу чи майна, включаючи податки на доходи від відчужування рухомого або нерухомого майна, податки на загальну суму заробітної плати або платні, сплачуваних підприємством.

3. Податками, на які поширюється ця Угода, зокрема, є:

а) у випадку Туреччини:

(i) прибутковий податок;

(ii) корпоративний податок;

(iii) збори, що стягуються з прибуткового податку і корпоративного податку (надалі "турецький податок");

б) у випадку України:

(i) податок на доходи підприємств; і

(ii) прибутковий податок з громадян (надалі "український податок").

4. Ця Угода застосовується також до будь-яких ідентичних або подібних по суті податків, які будуть стягуватися після дати підписання цієї Угоди, в доповнення до або замість існуючих податків. Компетентні органи Договірних Держав повідомляють один одного про будь-які істотні зміни, що відбудуться в їх законодавствах щодо оподаткування.

Стаття 3 **Загальні визначення**

1. У розумінні цієї Угоди:

a) i) термін "Туреччина" означає турецьку територію, територіальне море, а також морську зону, на яких діє її законодавство і суверенні права з метою розробки, зберігання і розпорядження природними ресурсами відповідно до міжнародного права;

ii) термін "Україна" означає українську територію, територіальне море, а також морську зону, на яких діє її законодавство і суверенні права з метою розробки, зберігання і розпорядження природними ресурсами відповідно до міжнародного права;

b) терміни "Договірна Держава" і "друга Договірна Держава" означають залежно від контексту Україну або Туреччину;

c) термін "податок" означає будь-який податок, на який поширюється стаття 2 цієї Угоди;

d) термін "особа" включає фізичну особу, компанію і будь-яке інше об'єднання осіб;

e) термін "компанія" означає будь-яке корпоративне об'єднання або будь-яку іншу організацію, що розглядається з метою оподаткування як корпоративне об'єднання;

f) термін "зареєстрований офіс" означає головний офіс юридичної особи, зареєстрованої відповідно до турецького комерційного кодексу, або постійний орган об'єднання, зареєстрованого як юридична особа відповідно до українського податкового кодексу;

g) термін "національна особа" означає:

i) будь-яку фізичну особу, що має громадянство Договірної Держави;

ii) будь-яку юридичну особу, товариство або асоціацію, що одержали свій статус як такий за чинним законодавством Договірної Держави;

h) терміни "підприємство однієї Договірної Держави" та "підприємство другої Договірної Держави" означають відповідно підприємство, що керується резидентом Договірної Держави, та підприємство, що керується резидентом другої Договірної Держави;

i) термін "компетентний орган" означає:

i) в Україні - Міністерство фінансів України або його повноважного представника;

ii) у Туреччині - Міністра фінансів Туреччини або його повноважного представника;

j) термін "міжнародне перевезення" означає будь-яке перевезення морським, річковим, повітряним судном або дорожнім транспортним засобом, що експлуатується підприємством Договірної Держави, крім випадків, коли морське, річкове, повітряне судно або дорожній транспортний засіб експлуатується виключно між пунктами в другій Договірній Державі.

2. При застосуванні цієї Угоди Договірною Державою будь-який термін, не визначений у ній, має те значення, яке надається законодавством цієї Держави щодо податків, на які поширюється ця Угода, якщо з контексту не випливає інше.

Стаття 4

Резидент

1. У цілях цієї Угоди вираз "резидент однієї Договірної Держави" означає особу, яка за законодавством цієї Держави підлягає оподаткуванню в ній на підставі місця проживання, постійного місцеперебування, зареєстрованого офісу, місця реєстрації, місцезнаходження керівного органу або будь-якого іншого аналогічного критерію. Цей термін, разом з тим, не включає будь-яку особу, яка підлягає оподаткуванню в цій Державі, тільки якщо ця особа одержує доходи з джерел в цій Державі або стосовно майна, що в ній міститься.

2. У разі, коли відповідно до положень пункту 1 цієї статті фізична особа є резидентом обох Договірних Держав, її становище визначається відповідно до таких правил:

a) вона вважається резидентом тільки тієї Держави, де вона має постійне житло, якщо вона має постійне житло в обох Державах, вона вважається резидентом тієї Держави, де вона має більш тісні особисті й економічні зв'язки (центр життєвих інтересів);

b) якщо Держава, в якій вона має центр життєвих інтересів, не може бути визначена або коли вона не має постійного житла в жодній з Держав, вона вважається резидентом тільки тієї Держави, де вона звичайно проживає;

c) якщо вона звичайно проживає в обох Державах або якщо вона звичайно не проживає в жодній з них, вона вважається резидентом тільки тієї Держави, національною особою якої вона є;

d) якщо вона є національною особою обох Держав або жодної з них, то компетентні органи Договірних Держав вирішують це питання за взаємною згодою.

3. У разі, коли відповідно до положень пункту 1 особа, що не є фізичною особою, є резидентом обох Договірних Держав, вона вважається резидентом тієї Держави, де розміщений її зареєстрований офіс.

Стаття 5

Постійне представництво

1. Для цілей цієї Угоди термін "постійне представництво" означає постійне місце діяльності, через яке повністю або частково здійснюється комерційна діяльність підприємства.

2. Термін "постійне представництво", зокрема, включає:

a) місце управління;

b) філіал;

c) офіс;

d) фабрику;

e) майстерню;

f) установку або споруду для розвідки природних ресурсів;

g) шахту, нафтову або газову свердловину, кар'єр або будь-яке інше місце видобутку природних ресурсів;

h) склад або іншу споруду, що використовується як торгова точка.

3. Будівельний майданчик, споруда, монтажний або складальний об'єкт або керівна діяльність, що пов'язана з ними, є постійними представництвами лише в тому разі, якщо такий об'єкт або така діяльність існують під час періоду більше дванадцяти місяців. Майданчик існує з того моменту, коли підрядчик починає роботу, включаючи будь-яку підготовчу роботу на складальному об'єкті або будівельному майданчику.

4. Незважаючи на попередні положення цієї статті, термін "постійне представництво" не включає:

a) використання споруд виключно з метою зберігання, показу або поставки товарів чи виробів, що належать підприємству;

b) утримання запасів товарів або виробів, що належать підприємству, виключно з метою зберігання, показу або поставки;

c) утримання запасів товарів або виробів, що належать підприємству, виключно з метою переробки іншим підприємством;

d) утримання постійного місця діяльності виключно з метою закупівлі товарів чи виробів або для збирання інформації для підприємства;

e) утримання постійного місця діяльності виключно з метою здійснення для підприємства будь-якої іншої діяльності, яка має підготовчий або допоміжний характер;

f) утримання постійного місця діяльності виключно для здійснення будь-якої комбінації видів діяльності, перелічених у підпунктах від a) до e), за умови, що сукупна діяльність постійного місця діяльності, яка виникає внаслідок такої комбінації, має підготовчий або допоміжний характер.

5. Якщо, крім агента з незалежним статусом, про якого йдеться в 6-му пункті, інша особа, незалежно від положень пунктів 1 і 2, діє від імені підприємства і має, і звичайно використовує в Договірній Державі повноваження укладати контракти від імені підприємства, або утримує запаси товарів чи виробів, що належать підприємству, з яких здійснюється регулярний продаж цих товарів чи виробів від імені підприємства, то це підприємство розглядається як таке, що має постійне представництво в цій Державі щодо будь-якої діяльності, яку ця особа здійснює для підприємства, якщо тільки діяльність цієї особи не обмежується тією, що зазначена в пункті 4, яка, якщо і здійснюється через постійне місце діяльності, не робить з цього постійного місця діяльності постійного представництва відповідно до положень цього пункту.

6. Підприємство не розглядається як таке, що має постійне представництво в Договірній Державі, лише якщо воно здійснює комерційну діяльність у цій Державі через брокера, комісіонера чи будь-якого іншого агента з незалежним статусом за умови, що ці особи діють у межах своєї звичайної діяльності.

7. Той факт, що компанія, яка є резидентом Договірної Держави, контролює чи контролюється компанією, що є резидентом другої Договірної Держави або яка здійснює комерційну діяльність у цій другій Державі (або через постійне представництво або будь-яким іншим чином), сам по собі не перетворює одну з цих компаній у постійне представництво другої.

Стаття 6

Доходи від нерухомого майна

1. Доходи, що одержуються резидентом Договірної Держави від нерухомого майна (включаючи дохід від сільськогосподарської або лісової експлуатації), яке міститься в другій Договірній Державі, можуть оподатковуватись у цій другій Державі.

2. Термін "нерухоме майно" повинен мати те значення, яке він має у законодавстві Договірної Держави, в якій знаходиться це майно. Цей термін повинен у будь-якому випадку включати майно, допоміжне щодо нерухомого майна, худобу і обладнання, використовувані в сільському (включаючи годування і розведення риби) і лісовому господарстві, права, до яких застосовуються положення загального права щодо земельної власності, узуфрукт нерухомого майна і права на перемінні або фіксовані платежі як компенсації за розробку або право на розробку мінеральних ресурсів, джерел та інших природних копалин. Морські, річкові, повітряні судна і дорожні транспортні засоби не розглядаються як нерухоме майно.

3. Положення пункту 1 застосовуються також до доходів, одержуваних від прямого використання, здавання в оренду або використання в будь-якій іншій формі нерухомого майна.

4. Положення пунктів 1 і 3 застосовуються також до доходів від нерухомого майна підприємства і до доходів від нерухомого майна, використовуваного для здійснення незалежних особистих послуг.

Стаття 7

Прибуток від комерційної діяльності

1. Прибуток підприємства Договірної Держави оподатковується тільки у цій Державі, якщо тільки це підприємство не здійснює комерційної діяльності в другій Договірній Державі через розташоване в ній постійне представництво. Якщо підприємство здійснює комерційну діяльність таким чином, то його прибуток може оподатковуватися в другій Державі, але тільки в тій частині, яка стосується цього постійного представництва.

2. З урахуванням положень пункту 3, якщо підприємство Договірної Держави здійснює комерційну діяльність у другій Договірній Державі через розташоване там постійне представництво, то в кожній Договірній Державі до такого постійного представництва відноситься прибуток, який воно могло б одержати, якби було окремим та самостійним підприємством, зайнятим такою ж або аналогічною діяльністю в таких же або аналогічних умовах і діяло в повній незалежності від підприємства, постійним представництвом якого воно є.

3. У визначенні прибутку постійного представництва допускається віднімання витрат, понесених для цілей такого постійного представництва, включаючи управлінські та загальноадміністративні витрати, незалежно від того, чи понесені ці витрати в Державі, де розташоване постійне представництво, чи за її межами. У будь-якому випадку такі витрати не повинні включати будь-які суми, що сплачуються (інакше, ніж покриття витрат, що дійсно мали місце) постійним представництвом підприємству або його будь-якому іншому підрозділу як роялті, гонорар або інші подібні платежі за користування патентами або іншими правами, або як комісійні за надані особливі послуги чи управління, чи, виключаючи банки, як проценти за позику, надану підприємством постійному представництву.

4. В міру того, як визначення в Договірній Державі відповідно до її законодавства прибутку, що стосується постійного представництва, на базі пропорційного розподілу загальної суми прибутку підприємства його різним підрозділам, є звичайною практикою, ніщо в пункті 2 цієї статті не буде перешкоджати цій Договірній Державі визначати оподатковуваний прибуток шляхом такого

розподілу, як це диктується практикою; обраний спосіб розподілу, однак, повинен бути таким, що його результати будуть відповідати принципам, які містяться в цій статті.

5. Жодний прибуток не буде відноситися до постійного представництва на основі простої закупки цим постійним представництвом товарів або виробів для підприємства.

6. Для цілей попередніх пунктів прибутки, що відносяться до постійного представництва, визначається щорічно одним і тим же методом, якщо тільки немає достатньої і вагомої причини для зміни.

7. Якщо прибуток включає види доходів або приріст вартості майна, які розглядаються окремо в інших статтях цієї Угоди, положення цих статей не зачіпаються положеннями цієї статті.

Стаття 8

Міжнародні перевезення

1. Прибутки, одержані резидентом Договірної Держави від експлуатації морських, річкових, повітряних суден або дорожніх транспортних засобів у міжнародних перевезеннях, оподатковуються лише в цій Державі.

2. Для цілей цієї статті прибутки від експлуатації морських або повітряних суден у міжнародних перевезеннях включають прибутки від використання, утримання або здавання в оренду контейнерів (включаючи трейлери і супутнє устаткування для транспортування контейнерів), використовуваних для транспортування товарів чи виробів, де така оренда, таке використання або утримання, залежно від випадку, є побічними стосовно експлуатації морського або повітряного судна у міжнародних перевезеннях.

3. Якщо прибутки, відповідно до пункту 1 цієї статті, отримуються резидентом Договірної Держави від участі у пулі, спільному підприємстві чи міжнародному транспортному агентстві, прибутки, що відносяться до такого резидента, будуть оподатковуватись тільки в Договірній Державі, резидентом якої він є.

Стаття 9

Асоційовані підприємства

1. У випадку, коли:

a) підприємство Договірної Держави прямо або посередньо бере участь у керівництві, контролі або капіталі підприємства другої Договірної Держави, або

b) одні й ті ж особи прямо або посередньо беруть участь у керівництві, контролі або капіталі підприємства однієї Договірної Держави і підприємства другої Договірної Держави, і в кожному випадку між двома підприємствами в їх комерційних та фінансових взаємовідносинах створюються або встановлюються умови, відмінні від тих, які мали б місце між двома незалежними підприємствами, тоді будь-який прибуток, який міг би бути нарахований одному з них, але з причин наявності цих умов не був йому нарахований, може бути включений до прибутку цього підприємства і відповідно оподаткований.

2. У випадку, коли одна Договірна Держава включає в прибутки підприємства цієї Держави - і відповідно оподатковує - прибутки, по яких підприємство другої Договірної Держави було оподатковано в цій другій Державі, і прибутки, таким чином включені, є за вимогою першої згаданої Держави прибутками, які були б нараховані підприємству першої згаданої Держави, якби умови взаємовідносин між двома підприємствами були б умовами, які існують між незалежними

підприємствами, тоді ця друга Держава повинна зробити відповідні поступки в сумі податку, що стягується з цих прибутків, якщо ця друга Держава вважає таку поправку виправданою. При визначенні такої поправки повинні бути розглянуті інші положення цієї Угоди, а компетентні органи Договірних Держав будуть консультуватися один з одним у разі необхідності.

Стаття 10 **Дивіденди**

1. Дивіденди, що сплачуються компанією, яка є резидентом однієї Договірної Держави, резиденту другої Договірної Держави, можуть оподатковуватись у цій другій Державі.

2. Однак такі дивіденди можуть також оподатковуватись у Договірній Державі, резидентом якої є компанія, що сплачує дивіденди, і відповідно до законодавства цієї Держави, але якщо одержувач фактично має право на дивіденди, податок, що стягується таким чином, не повинен перевищувати:

a) 10 процентів валової суми дивідендів, якщо право на дивіденди фактично має компанія (на відміну від товариства) і ця компанія є одночасно власником принаймні 25 процентів капіталу компанії, яка сплачує дивіденди;

b) 15 процентів валової суми дивідендів у всіх інших випадках.

3. Термін "дивіденди" при використанні в цій статті означає дохід від акцій, від користування акціями або користування правами, акцій засновників чи інших прав, які не є борговими зобов'язаннями, що дають право на участь у прибутку, так само як дохід від інших корпоративних прав, який підлягає такому ж податковому регулюванню, як дохід від акцій відповідно до законодавства цієї Держави, резидентом якої є компанія, що розподіляє прибуток.

4. Прибуток компанії Договірної Держави, що відноситься до постійного представництва, яке знаходиться у другій Договірній Державі, через яке здійснюється діяльність цієї компанії в цій другій Договірній Державі, може після оподаткування відповідно до положень статті 7 оподатковуватись на решту суми в цій другій Договірній Державі, за умови, що такому оподаткуванню підлягає компанія, яка є резидентом цієї другої Договірної Держави. Ставка податку, що стягується таким чином, не може перевищувати ставку, що передбачена пунктом 2(a) цієї статті.

5. Положення пунктів 1 і 2 не застосовуються, якщо особа, яка фактично має право на дивіденди і є резидентом однієї Договірної Держави, здійснює комерційну діяльність у другій Договірній Державі, резидентом якої є компанія, що сплачує дивіденди, через розташоване в ній постійне представництво або надає в цій другій Договірній Державі незалежні особисті послуги з розташованою в ній постійною базою, і холдінг, стосовно якого сплачуються дивіденди, дійсно відноситься до такого постійного представництва або постійної бази. У такому випадку залежно від обставин застосовуються положення статті 7 або статті 14.

6. З урахуванням положень пункту 4 цієї статті, у випадку, коли компанія, яка є резидентом однієї Договірної Держави, одержує прибуток або доходи з другої Договірної Держави, ця друга Держава може не стягувати будь-яких податків на дивіденди, що сплачуються компанією, за винятком, коли ці дивіденди сплачуються резиденту цієї другої Держави, або якщо холдінг, стосовно якого сплачуються дивіденди, дійсно відноситься до постійного представництва або постійної бази, розташованих у цій другій Державі, і з нерозподіленого прибутку компанії не стягуються податки на нерозподілений прибуток, навіть якщо дивіденди сплачуються або нерозподілений прибуток складається повністю або частково з прибутку або доходу, що утворюються у цій другій Державі.

Стаття 11 Проценти

1. Проценти, що виникають в одній Договірній Державі і сплачуються резиденту другої Договірної Держави, можуть оподатковуватись у цій другій Державі, якщо такий резидент має фактичне право на ці проценти.

2. Однак такі проценти можуть також оподатковуватись у тій Договірній Державі, в якій вони виникають, і відповідно до законодавства цієї Держави, але якщо одержувач фактично має право на проценти, податок, що стягується таким чином, не повинен перевищувати 10 процентів від валової суми процентів.

3. Незважаючи на положення пункту 2, проценти, що виникають в:

а) Україні і сплачуються Уряду Туреччини або його місцевим органам влади або Центральному банку Туреччини, будуть звільнятися від українського податку;

б) Туреччині і сплачуються Уряду України або його місцевим органам влади або Національному банку України, будуть звільнятися від турецького податку.

4. Термін "проценти" при використанні в цій статті означає дохід від боргових вимог будь-якого виду, незалежно від іпотечного забезпечення і незалежно від володіння правом на участь у прибутках боржника, і зокрема, дохід від урядових цінних паперів, а також інші доходи, прирівняні до доходу від грошей, наданих за податковим законодавством тієї Договірної Держави, в якій виникає цей дохід, і дохід від облігацій чи боргових вимог, включаючи премії та винагороди, що пов'язані з такими цінними паперами, облігаціями та борговими вимогами.

5. Положення пунктів 1 і 2 не застосовуються, якщо особа, яка фактично має право на проценти і є резидентом однієї Договірної Держави, здійснює комерційну діяльність у другій Договірній Державі, в якій виникають проценти, через розташоване там постійне представництво, або надає в цій другій Договірній Державі незалежні особисті послуги з розташованою в ній постійною базою, і боргова вимога, на підставі якої сплачуються проценти, дійсно відноситься до такого постійного представництва або постійної бази. У такому випадку залежно від обставин застосовуються положення статті 7 або статті 14.

6. Вважається, що проценти виникають у Договірній Державі, якщо платником є сама ця Держава, її політико-адміністративний підрозділ, місцевий орган влади або резидент цієї Держави. Якщо, проте, особа, яка сплачує проценти, незалежно від того, є вона резидентом Договірної Держави чи ні, має в Договірній Державі постійне представництво або постійну базу, у зв'язку з якими виникла заборгованість, по якій сплачуються проценти, і витрати по сплаті цих процентів несе постійне представництво або постійна база, то вважається, що такі проценти виникають у тій Державі, в якій знаходиться постійне представництво або постійна база.

7. Якщо з причин особливих відносин між платником і особою, яка фактично має право на проценти, або між ними обома і будь-якою третьою особою сума процентів, що стосується боргової вимоги, на підставі якої вона сплачується, перевищує суму, яка була б погоджена між платником і особою, яка фактично має право на одержання процентів, при відсутності таких відносин, положення цієї статті застосовуються тільки до останньої згаданої суми. У такому випадку надмірна частина платежу, як і раніше, підлягає оподаткуванню відповідно до законодавства кожної Договірної Держави з належним урахованням інших положень цієї Угоди.

Стаття 12

Роялті

1. Роялті, які виникають в одній Договірній Державі і сплачуються резиденту другої Договірної Держави, можуть оподатковуватися тільки в цій другій Державі, якщо цей резидент є фактичним бенефіціаром цих роялті.

2. Однак ці роялті можуть також оподатковуватись у Договірній Державі, в якій вони виникають, і відповідно до законодавства цієї Держави, але податок, що визначається таким чином, не може перевищувати 10 процентів валової суми всіх платежів.

3. Термін "роялті" при використанні в цій статті означає платежі будь-якого виду, що одержуються як відшкодування за користування або за надання права користування авторським правом на будь-які літературні твори, твори мистецтва або науки, включаючи кінематографічні фільми та записи для радіомовлення чи телебачення, будь-який патент, торгову марку, дизайн або модель, план, таємну формулу або процес, або за інформацію, що стосується промислового, комерційного або наукового досвіду, або за користування або надання права користування промисловим, комерційним або науковим обладнанням.

4. Положення пунктів 1 і 2 не застосовуються, якщо особа, яка фактично має право на роялті і є резидентом однієї Договірної Держави, здійснює комерційну діяльність у другій Договірній Державі, в якій виникають роялті, через розташоване там постійне представництво, або надає в цій другій Договірній Державі незалежні особисті послуги з розташованої в ній постійної бази, і право або майно, стосовно яких сплачуються роялті, дійсно пов'язані з цим постійним представництвом чи постійною базою. У такому випадку залежно від обставин застосовуються положення статті 7 або статті 14.

5. Вважається, що роялті виникають у Договірній Державі, якщо платником є сама ця Держава, політико-адміністративний підрозділ, місцевий орган влади або резидент цієї Держави. Якщо, проте, особа, що сплачує роялті, незалежно від того, є вона резидентом Договірної Держави чи ні, має у Договірній Державі постійне представництво або постійну базу, у зв'язку з якими виникло зобов'язання сплатити роялті, і такі роялті сплачуються цим постійним представництвом або постійною базою, то вважається, що такі роялті виникають у тій Договірній Державі, в якій розташоване постійне представництво або постійна база.

6. Якщо з причин особливих відносин між платником і фактичним бенефіціаром, або між ними обома і будь-якою третьою особою, сума роялті, яка відноситься до використання, права або інформації, на підставі яких вони сплачуються, перевищує суму, яка була б узгоджена між платником і фактичним бенефіціаром за відсутністю таких відносин, то положення цієї статті застосовуються тільки до останньої згаданої суми. У цьому випадку надмірна частина платежу, як і раніше, підлягає оподаткуванню відповідно до законодавства кожної Договірної Держави, з належним урахуванням інших положень цієї Угоди.

Стаття 13

Приріст вартості майна

1. Доходи, що одержуються резидентом Договірної Держави від відчужування нерухомого майна, як воно визначено у статті 6 цієї Угоди, і яке знаходиться у другій Договірній Державі, можуть оподатковуватись у цій другій Державі.

2. Доходи від відчужування рухомого майна, що формує частину комерційного майна постійного представництва, яке підприємство однієї Договірної Держави має в другій Договірній Державі, або рухомого майна, яке відноситься до постійної бази, доступної резиденту Договірної Держави в

другій Договірній Державі для цілей надання незалежних особистих послуг, які включають доходи від відчужування такого постійного представництва (окремо чи в сукупності з цілим підприємством) або такої постійної бази, можуть оподатковуватись у цій другій Державі.

3. Доходи, що одержуються резидентом Договірної Держави від відчужування морських, повітряних суден, або дорожніх транспортних засобів, що експлуатуються в міжнародних перевезеннях, або рухомого майна, що відноситься до експлуатації таких морських, повітряних суден, або дорожніх транспортних засобів, оподатковуються тільки в цій Договірній Державі.

4. Доходи від відчужування будь-якого майна, іншого ніж те, про яке йде мова у пунктах 1, 2 і 3, оподатковуються тільки в тій Договірній Державі, резидентом якої є особа, що відчужує майно. Ніщо в цьому пункті не забороняє другій Договірній Державі оподатковувати доходи від приросту вартості майна, одержані з цієї другої Договірної Держави з продажу або переводу акцій, корпоративних прав або інших цінних паперів, якщо період часу не перевищує одного року між придбанням та відчужуванням.

Стаття 14

Незалежні особисті послуги

1. Доход, що одержується резидентом однієї Договірної Держави щодо професійних послуг чи іншої діяльності незалежного характеру, оподатковується тільки в цій Державі, за винятком випадку, коли він володіє регулярно доступною постійною базою в другій Договірній Державі з метою проведення цієї діяльності. Якщо у нього є така постійна база, доход може оподатковуватись у другій Державі, але тільки в тій частині, що приписується до цієї постійної бази.

2. Термін "професійні послуги" включає, зокрема, незалежну наукову, літературну, артистичну, художню, освітню або викладацьку діяльність, так само, як і незалежну діяльність лікарів, адвокатів, інженерів, архітекторів, стоматологів і бухгалтерів.

Стаття 15

Залежні особисті послуги

1. З урахуванням положень статей 16, 18, 19 і 20, платня, заробітна плата та інші подібні винагороди, одержувані резидентом однієї Договірної Держави у зв'язку з роботою за наймом, оподатковуються тільки в цій Державі, якщо робота за наймом не здійснюється в другій Договірній Державі. Якщо робота за наймом здійснюється таким чином, винагорода, одержана у зв'язку з цим, може оподатковуватись у цій другій Державі.

2. Незалежно від положень пункту 1, винагорода, що одержується резидентом однієї Договірної Держави у зв'язку з роботою за наймом, здійснюваною в другій Договірній Державі, оподатковується тільки в першій згаданій Державі, якщо:

а) одержувач перебуває в другій Державі протягом періоду або періодів, що не перевищують у сукупності 183 днів у будь-якому дванадцятимісячному періоді, який починається або закінчується в даному фінансовому році; і

б) винагорода сплачується наймачем або від імені наймача, який не є резидентом другої Держави; і

с) витрати по сплаті винагород не несуть постійне представництво або постійна база, які наймач має в другій Державі.

3. Незалежно від положень пунктів 1 і 2, платня та інша винагорода, одержувані резидентом Договірної Держави за роботу, що здійснюється в другій Договірній Державі, не оподатковуються в цій другій Договірній Державі, якщо вона виконується особами:

а) у зв'язку з будівельними майданчиками, спорудами, монтажними або складальними об'єктами відповідно до підпункту 2 статті 5 цієї Угоди;

б) у зв'язку з роботою, що здійснюється на борту морського, річкового, повітряного судна або дорожнього транспортного засобу, які експлуатуються в міжнародних перевезеннях підприємством Договірної Держави, резидентом якої є це підприємство.

Стаття 16 **Директорські гонорари**

Директорські гонорари та інші аналогічні виплати, які одержуються резидентом однієї Договірної Держави як членом ради директорів компанії, яка є резидентом другої Договірної Держави, можуть оподатковуватись у цій другій Державі.

Стаття 17 **Артисти і спортсмени**

1. Незалежно від положень статей 14 і 15, доход, що одержується резидентом Договірної Держави як працівником мистецтва, таким як артист театру, кіно, радіо чи телебачення, або музикантом, або як спортсменом від його особистої діяльності, здійснюваної в другій Договірній Державі, може оподатковуватись у цій другій Державі.

2. Якщо доход від особистої діяльності, здійснюваної працівником мистецтва або спортсменом, нараховується не самому працівнику мистецтва чи спортсмену, а іншій особі, цей доход може, незалежно від положень статей 7, 14 і 15, оподатковуватись у Договірній Державі, в якій здійснюється діяльність працівника мистецтва чи спортсмена.

3. Доход, що одержується працівником мистецтва або спортсменом від діяльності, що здійснюється в Договірній Державі, звільняється від податків у цій Державі, якщо візит до цієї Держави фінансується повністю або суттєвою мірою за рахунок суспільних фондів другої Договірної Держави, її політико-адміністративним підрозділом або місцевим органом влади.

Стаття 18 **Пенсії**

1. Відповідно до положень пункту 2 статті 19 пенсії та інші подібні винагороди, що сплачуються у зв'язку з минулою роботою за наймом резиденту Договірної Держави, і будь-які аннуїтети, сплачувані такому резиденту, підлягають оподаткуванню тільки в цій Державі.

2. Термін "аннуїтет" означає встановлену суму, сплачувану фізичній особі періодично в установленний час, під час її життя або під час визначеного або встановленого періоду часу за зобов'язаннями зробити такі виплати за адекватну і повну компенсацію у грошах або вартості грошей.

3. Незважаючи на положення параграфу 1, пенсії та інші подібні винагороди і будь-які аннуїтети, що сплачуються за програмою соціального забезпечення Договірної Держави, її політико-адміністративного підрозділу або місцевого органу влади, підлягають оподаткуванню тільки в цій Державі.

Стаття 19

Державна служба

1. Винагорода, включаючи пенсії, що сплачується або виділяється з фондів Договірною Державою або її політико-адміністративним підрозділом, або місцевими органами влади будь-якій фізичній особі за службу, здійснювану для цієї Держави або її підрозділу, або місцевого органу влади для виконання функцій урядового характеру, буде оподатковуватися тільки в цій Державі.

2. Однак така винагорода підлягає оподаткуванню тільки в другій Договірній Державі, якщо служба здійснюється в цій Державі і фізична особа є резидентом цієї Держави, яка:

(i) є національною особою цієї Держави; або

(ii) не стала резидентом цієї Держави тільки з метою здійснення такої служби.

3. Положення статей 15, 16 і 18 будуть застосовуватися до винагороди і до пенсій стосовно служби, що здійснюється у зв'язку з проведенням комерційної діяльності Договірною Державою, або її політико-адміністративним підрозділом, або місцевим органом влади.

Стаття 20

Викладачі і студенти

1. Платежі, одержувані студентом або стажувальником, які є або були безпосередньо до приїзду в Договірну Державу резидентами другої Договірної Держави і перебувають у першій згаданій Державі виключно з метою навчання або одержання освіти, і призначені для проживання, навчання і одержання освіти, не оподатковуються в цій Державі, якщо джерела цих платежів знаходяться за межами цієї Держави.

2. Таким же чином винагорода, одержувана викладачем або інструктором, який є або був безпосередньо до приїзду в Договірну Державу резидентом другої Договірної Держави і який перебуває в першій згаданій Державі в основному з метою викладання або участі в науковому дослідженні під час періоду або періодів, що не перевищують два роки, буде звільнитися від податку в першій згаданій Державі на винагороду за особисті послуги у викладанні або дослідженнях, якщо джерела цих платежів знаходяться за межами першої згаданої Держави і наукові дослідження здійснюються тільки в громадських інтересах.

Стаття 21

Інші доходи

1. Види доходів резидента Договірної Держави, незалежно від джерела їх виникнення, про які не йде мова у попередніх статтях цієї Угоди, підлягають оподаткуванню тільки в цій Державі.

2. Положення пункту 1 не застосовуються до доходів інших ніж доходи від нерухомого майна, визначеного в пункті 2 статті 6, якщо одержувач таких доходів є резидентом однієї Договірної Держави, здійснює комерційну діяльність у другій Договірній Державі через розташоване в ній постійне представництво, або надає в цій другій Договірній Державі незалежні особисті послуги з розташованої в ній постійної бази, і право або майно, у зв'язку з яким одержано доход, дійсно пов'язані з таким постійним представництвом або постійною базою. У такому випадку залежно від обставин застосовуються положення статті 7 або статті 14.

Стаття 22

Майно

1. Майно, представлене нерухомим майном, про яке йдеться у статті 6, що є власністю резидента однієї Договірної Держави і знаходиться в другій Договірній Державі, може оподатковуватись у цій другій Державі.
2. Майно, представлене рухомим майном, що є частиною комерційного майна постійного представництва, яке підприємство однієї Договірної Держави має в другій Договірній Державі, або представлене рухомим майном, пов'язаним з постійною базою, доступною резиденту однієї Договірної Держави в другій Договірній Державі з метою надання незалежних особистих послуг, може оподатковуватись у цій другій Державі.
3. Майно, представлене морськими, річковими, повітряними судами і дорожніми транспортними засобами, що експлуатуються підприємством Договірної Держави у міжнародних перевезеннях, а також рухомим майном, пов'язаним з експлуатацією цих морських, повітряних, річкових суден або дорожніх транспортних засобів, оподатковується тільки в цій Договірній Державі.
4. Усі інші елементи майна резидента Договірної Держави оподатковуються тільки у цій Державі.

Стаття 23

Усунення подвійного оподаткування

Подвійне оподаткування усувається таким чином:

- а) Якщо резидент Договірної Держави одержує доход або володіє майном, які згідно з положеннями цієї Угоди можуть оподатковуватись у другій Договірній Державі, перша згадана Держава дозволить вирахувати з податку на доход або майно цього резидента суму, рівну податку на доход або майно, сплаченому прямо або шляхом вирахувань у цій другій Договірній Державі. Ці вирахування, однак, не повинні перевищувати тієї частини податку на доход або майно (як було підраховано до надання вирахування), яка стосується доходу або майна, які можуть оподатковуватися в цій другій Державі,
- б) Якщо резидент Договірної Держави одержує доход або володіє майном, які згідно з положеннями цієї Угоди оподатковуються тільки в цій другій Державі, перша згадана Держава може включити цей доход або майно до податкової бази, але дозволить вирахувати з податку на доход або майно таку частину податку на доход або майно, яка стосується доходу, що одержується, або майна, яким володіють у другій Договірній Державі.

Стаття 24

Недискримінація

1. Національні особи Договірної Держави не підлягатимуть у другій Договірній Державі оподаткуванню або пов'язаному з ним зобов'язанню, яке є іншим або більш обтяжливим ніж оподаткування і пов'язане з ним зобов'язання, яким піддаються або можуть піддаватися національні особи цієї другої Держави за тих же обставин. Це положення також застосовується, незважаючи на положення статті 1, до осіб, які не є резидентами однієї або обох Договірних Держав.
2. Особи без громадянства, які є резидентами Договірної Держави, не будуть піддаватися в жодній з Договірних Держав будь-якому оподаткуванню або пов'язаному з ним зобов'язанню, іншому або більш обтяжливому, ніж оподаткування і пов'язані з ним зобов'язання, яким піддаються або можуть піддаватися національні особи даної Держави за тих же умов.

3. Відповідно до положень пунктів 4 і 6 статті 10 оподаткування постійного представництва, яке підприємство Договірної Держави має в другій Договірній Державі, не повинно бути менш сприятливим у цій другій Державі, ніж оподаткування підприємств, які здійснюють подібну діяльність у цій другій Державі.

4. За винятком випадків, коли застосовуються положення пункту 1 статті 9, пункту 7 статті 11 або пункту 6 статті 12, проценти, роялті та інші виплати, що сплачуються підприємством Договірної Держави резиденту другої Договірної Держави, з метою визначення оподатковуваного прибутку такого підприємства будуть підлягати вирахуванням за таких же умов, за яких вони б сплачувались резиденту першої згаданої Держави. Таким же чином будь-які борги підприємства однієї Договірної Держави резиденту другої Договірної Держави повинні, з метою визначення оподатковуваного майна цього підприємства, підлягати вирахуванням за таких же умов, що й борги резиденту першої згаданої Держави.

5. Підприємства Договірної Держави, майно яких повністю або частково належить одному або кільком резидентам, або контролюється прямо чи посередньо одним або кількома резидентами другої Договірної Держави, не повинні піддаватися в першій згаданій Державі будь-якому оподаткуванню або пов'язаному з ним зобов'язанню, яке є іншим або більш обтяжливим ніж оподаткування і пов'язані з ним зобов'язання, яким можуть піддаватися інші подібні підприємства першої згаданої Держави.

6. Дані положення не повинні мати тлумачення як зобов'язання Договірної Держави надавати резидентам другої Договірної Держави будь-які персональні звільнення, пільги і вирахування для податкових цілей на підставі громадянського статусу або сімейних зобов'язань, які вона надає своїм резидентам.

Стаття 25

Процедура взаємного узгодження

1. Якщо резидент Договірної Держави вважає, що дії однієї або обох Договірних Держав призводять або призведуть до його оподаткування не відповідно до положень цієї Угоди, він може, незалежно від засобів захисту, передбачених податковим законодавством цих Держав, подати свій випадок для розгляду до компетентних органів Договірної Держави, резидентом якої він є, або, якщо його випадок підпадає під дію пункту 1 статті 24, тієї Договірної Держави, національною особою якої він є. Заява має бути представлена протягом періоду, встановленого національними законодавствами Договірних Держав.

2. Компетентний орган прагнутиме, якщо він буде вважати заперечення обґрунтованим і якщо він сам не в змозі дійти до задовільного рішення, вирішити випадок за взаємною згодою з компетентним органом другої Договірної Держави з метою уникнення оподаткування, не відповідного Угоді. Будь-яка досягнута домовленість повинна виконуватись протягом періоду, встановленого національними законодавствами Договірних Держав.

3. Компетентні органи Договірних Держав прагнутимуть позбавитись за взаємною згодою будь-яких ускладнень або сумнівів, що виникають при тлумаченні або застосуванні Угоди. Вони можуть також консультуватися один з одним з метою уникнення подвійного оподаткування у випадках, що не передбачені Угодою.

4. Компетентні органи Договірних Держав можуть вступати в установлені процедурою контакти один з одним з метою досягнення згоди в розумінні попередніх пунктів. Якщо для досягнення згоди доцільно буде організувати усний обмін думками, такий обмін може відбутися в рамках засідання комісії, яка складається з представників компетентних органів Договірних Держав.

Стаття 26

Обмін інформацією

1. Компетентні органи Договірних Держав обмінюються інформацією, необхідною для виконання положень цієї Угоди або національних законодавств Договірних Держав, що стосуються податків, на які поширюється Угода, тією мірою, якою оподаткування не суперечить цій Угоді, зокрема, щоб попереджувати шахрайство і полегшувати застосування статутних положень проти юридичних ухилень. Будь-яка інформація, одержана Договірною Державою, буде розглядатися як конфіденційна, таким же чином як і інформація, одержана в межах національного законодавства цієї Держави, і буде розкрита тільки особам або органам, включаючи суди і адміністративні органи, зайнятим оцінкою або збором, примусовим стягненням або судовим переслідуванням, або розглядом апеляцій стосовно податків, на які поширюється Угода. Такі особи або органи повинні використовувати інформацію тільки з цією метою. Вони можуть розкривати інформацію на публічних судових засіданнях або в юридичних рішеннях.

2. У жодному випадку положення пункту 1 цієї статті не будуть тлумачитись як такі, що покладають на компетентні органи Договірних Держав зобов'язання:

- а) здійснювати адміністративні заходи, які відрізняються від законів і адміністративної практики в кожній з Договірних Держав;
- б) надавати інформацію, яку неможливо одержати за законодавством або в ході звичайної адміністративної практики в кожній з Договірних Держав;
- в) надавати інформацію, яка буде розкривати будь-яку торговельну, підприємницьку, промислову, комерційну або професійну таємницю, або торговельний процес, або інформацію, розкриття якої суперечило б державній політиці.

Стаття 27

Дипломатичні агенти і консульські службовці

Ніщо в цій Угоді не буде зачіпати податкових привілеїв, наданих дипломатичним агентам або консульським службовцям за загальними нормами міжнародного права або на підставі положень спеціальних угод.

Стаття 28

Вступ у чинність

Кожна із Договірних Держав повідомить одна одну по дипломатичних каналах про завершення передбачених відповідно до внутрішнього законодавства процедур введення у чинність цієї Угоди. Ця Угода вступає в чинність у день останнього такого повідомлення і її положення будуть застосовуватись:

а) у Туреччині:

(i) у випадку податків, утриманих у джерела, для сум, сплачених або наданих у кредит на або після першого січня, наступного за днем набуття цією Угодою чинності; і

(ii) у випадку інших податків для податкових років, що починаються на або після першого січня, наступного за днем набуття цією Угодою чинності;

б) в Україні:

(i) стосовно податків на дивіденди, проценти або роялті для будь-яких платежів, здійснених на шістдесятий або після шістдесяти днів, наступних за днем вступу Угоди у чинність;

(ii) стосовно податків на доходи підприємств для будь-якого оподатковуваного періоду, що починається на або після 1 січня календарного року, наступного за роком вступу Угоди у чинність;

(iii) стосовно прибуткового податку з громадян для будь-яких платежів, здійснених на шістдесятий або після шістдесяти днів, наступних за днем вступу Угоди у чинність.

Стаття 29 **Завершення чинності**

Ця Угода буде залишатися в чинності до припинення її дії однією з Договірних Держав. Кожна Договірна Держава може припинити дію Угоди шляхом передачі по дипломатичних каналах повідомлення про припинення дії не пізніше як за шість місяців до закінчення будь-якого календарного року, що починається після закінчення п'яти років з дня вступу Угоди у чинність. У такому випадку чинність Угоди буде припинено:

а) у Туреччині:

(i) у випадку податків, утриманих у джерела, для сум, сплачених або наданих у кредит після закінчення календарного року, в якому було надано таке повідомлення; і

(ii) у випадку інших податків для податкових років, що починаються після закінчення календарного року, в якому було надано таке повідомлення;

б) в Україні:

(i) стосовно податків на дивіденди, проценти або роялті для будь-яких платежів, здійснених на шістдесятий або після шістдесяти днів, наступних за днем подачі повідомлення;

(ii) стосовно податків на доходи підприємств для будь-якого оподатковуваного періоду, що починається на або після 1 січня календарного року, наступного за роком подачі повідомлення;

(iii) стосовно прибуткового податку з громадян для будь-яких платежів, здійснених на шістдесятий або після шістдесяти днів, наступних за днем подачі повідомлення.

У засвідчення чого ті, що нижче підписалися, відповідним чином на те уповноважені, підписали цю Угоду.

Вчинено в двох примірниках, в м. Анкарі, 27 листопада 1996 року українською, турецькою та англійською мовами, всі три тексти рівноавтентичні. У разі розходжень у текстах буде використовуватись англійський текст.

За Уряд України

За Уряд Турецької Республіки

ПРОТОКОЛ

Під час підписання Угоди про уникнення подвійного оподаткування та попередження податкових ухилень стосовно податків на доход і майно, укладеної в цей день між Урядом України і Урядом Турецької Республіки, ті, що нижче підписалися, дійшли згоди, що наступні положення складають невід'ємну частину Угоди.

Стосовно пункту 3 статті 10:

Зрозуміло, що термін "дивіденди", у випадку Туреччини, також включає доход від інвестиційних фондів і інвестиційних корпорацій.

У засвідчення чого ті, що нижче підписалися, відповідним чином на те уповноважені, підписали цей Протокол.

Вчинено в двох примірниках, в м. Анкарі, 27 листопада 1996 року українською, турецькою та англійською мовами, всі три тексти рівноавтентичні. У разі розходжень у текстах буде використовуватись англійський текст.

* Ратифіковано Законом України від 16 січня 1998 року № 37/98-ВР (Офіційний вісник України, 1998 р., № 3, ст. 83)

За Уряд України
(підпис)

За Уряд Турецької Республіки
(підпис)